

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

§. II. Obligatio eliciendi actum spei Theologicæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

6
 10, ea suscipi non possint. Et Trid. Sess. 6. cap. 6. de justis. Est tunc necessarius actus fidei conducens ad excitandam voluntatem ad reliquos actus disponentes ad justificationem, timorem scilicet, spem, dolorem de peccatis, & amorem Dei; ille nimirum quo creditur Deus esse justissimus Judex, misericors, infinite bonus; quod Christus satisfecit pro nobis, & meruit omnibus gratiam, & gloriam sufficientem. Poncius Theol. disp. 35. q. 2. num. 8.

18. Formula eliciendi actum fidei eorum mysteriorum, quorum fides explicita est necessaria necessitate medii ad salutem.

Firmiter credo, quia Deus revelavit Ecclesie Catholicae, esse unum Deum, & remuneratorem supernaturalem esse; ac tres esse divinas personas, Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum, quarum qualibet est Deus; sed non sunt tres Dii, sed unus Deus; atque Filium propter nos esse hominem factum, mortem sustinuisse, & à mortuis resurrexisse. De quo etiam lib. 2. d. cap. 13.

§. II.

Obligatio eliciendi actum spei Theologicae.

19. **Q**ueritur. Quando per se obliget praeceptum negativum spei, hoc est, pro quo tempore homo teneatur non desperare, & non praesumere.

Resp. Semper, & pro semper. Utrumque enim est ab intrinseco malum: Et proinde pro quovis momento prohi-

bitum, quia malum morale nunquam operari licet.

20. Desperatione offenditur divina Misericordia, & Omnipotentia; quatenus, qui desperat, de illis diffidit amplius remissionem peccatorum, aut beatitudinem aeternam, & media ad illam necessaria, à Deo non expectans; quasi Deus ea nolit, & non possit ea sibi conferre. Propter quod desperatio secundum defectum opponitur spei. Nam sperans firmam fiduciam juxta illius promissionem à Deo beatitudinem, & caetera dona supernaturalia expectat; desperans vero, quia beatitudinem, & remissionem peccatorum sibi impossibilem apprehendit, ideò eas non expectat. Hinc etiam, qui desperat, injuriam facit fidelitati divinae, judicans in suis promissis Deum fidelem non esse.

21. Praesumptione vero offenditur divina Justitia, quae adultis decrevit dare gloriam; per merita ab eis auxilio gratiae elicitae: & gratiam sanctificantem, ac remissionem peccatorum conferre, praevii dispositionibus, quibus se, divina gratia adjuvi, ad eas se praeparant, & disponant. Quare praesumit, qui expectat gratiam sanctificantem, aut gloriam aeternam ex se ipso, & naturae suae viribus consequi posse; vel, se ex sola divina misericordia consecuturum remissionem peccatorum sine ullo actu doloris, aut aeternam beatitudinem sine ullis operibus divina gratia productis confidit. Consequenter praesumptio opponitur spei secundum excessum, quia spes expectat beatitudinem, & remissionem peccatorum modo, quo obtineri debet. Praesumptio

sumptio verò modo, quo obtineri non potest, & à Deo non praefixo.

22. Observandum cum Toletò l. 4. c. 7. desperationem aliquando cum hæresi conjungi, ut si quis existimet, & pertinaciter sibi persuadeat, Deum aut nolle, aut non posse peccata commissa remittere, vel beatitudinem conferre. Pariter cum hæresi præsumptio conjungitur, si pertinaciter credas, te adultum posse sine tuis meritis, vel cum solis meritis naturalibus salvari. Quod est in confessione specialiter declarandum. Confessarius enim ordinarius non potest à peccato desperationis, & præsumptionis absolvere, quando cum hæresi non purè interna conjungitur, licet per se præsumptio, & desperatio alias non sint peccata Papæ reservata. Ut notavit etiam Campion. d. p. 2. cap. nu. 4.

23. Quæritur, quando per se, & directe obliget præceptum affirmativum spei, hoc est, speranda beatitudinem?

Resp. Primò, statim ac homo usum rationis adeptus, sufficienter instruitur de rebus fidei, eique Deus, ut nostra beatitudo, & finis, ad quem bonis actibus tendere debet, proponitur, Layman, cit. tract. 2. cap. 2. a. num. 1. Mastrius disp. 10. qu. 2. art. 1. num. 35. Joan. de la Cruz direct. conscient. primum præceptum art. 2. de spe; Quilici cit. art. 2. num. 2. Obligatio videtur fundari in debito colendi Deum, ut Bonum, Misericordem, & Omnipotentem, promittentem nos aliquando consecuturos beatitudinem, si usque in finem perseverabimus; quem sic colimus, dum ab ipso, bene operantes supernaturaliter, speramus, expectam usque beatitudinem, sic promissam; quod

ipse videtur exigere statim, ac nobis constat ipsum esse ultimum finem, & nostram beatitudinem.

Secundò. Quando urget gravis tentatio contra spem, quæ vinci non potest, nisi animus contrario actu spei Theologicæ ad Deum elevetur. Quilici, & Layman.

Tertiò. In articulo Mortis, tùm ob tentationes desperationis, quæ tunc solent graviore insurgere; tùm quia id est tempus opportunius, etiam per actum spei, accedendi ad Deum, ut ad nostrum ultimum finem, in quo maximè speranda est venia, & gloria.

Quartò. Ad minùs sexies in anno; sed censo probabile ad minùs semel in mense; quia videtur indignum homine fideli, credente Deum proposuisse vitam æternam bene operantibus usque in finem, integrum percurrere mensem, quia ipsam, sic propositam, ut minimum semel in eo, à Deo speret; hoc enim perinde est, ac ipsam beatitudinem per tempus notabile, judicio prudentum, parvi pendere; & revera Deo denegatur cultus, (qui exhibetur per actum spei) ipsum, ut bonum nostrum, non diligendo; quod esse non potest absque gravi irreverentia in ipsum, & contemptu salutis, & licet ignorantia invincibilis, vel opposita opinio posset à peccato excusare, tamen diù differri non debet.

24. Quæritur, quare igitur Confessarii penitentes non interrogant, an tempore adducto, præcepto spei satisfecerint, nec penitentes se de omissione accusant?

Resp. Quia supponunt satisfecisse, & non tantum semel, sed, & frequentius in Mense

Mense actum spei elicuisse * vel, dum orant, sperando id, quod petunt; vel, dum de peccatis dolent, sperando à Deo veniam; vel, dum Conciones audiunt, & recitant Symbolum, sperando vitam æternam.

25. *Quæritur, quando obliget per accidens, & indirectè?*

Resp. Quoties præcipiuntur actus aliarum virtutum, qui sine actu spei Theologicæ exerceri non possunt; sic, qui orat, tenetur sperare, quod petit; ne vaga sit oratio, sed Deo placens, debet juxta fidei regulas esse conjuncta cum confidentia, & spe obtinendi, quod petitur; qui dolet de peccatis, & verè penitentiam agit, debet veniam sperare: qui accedit ad Deum, ut justificetur, tenetur sperare Deum sibi fore propitium, ut exprimit *Trid. sess. 6. cap. 6.* alia vide apud *Lauræam tom. 4. disp. 4. de spe, & infr. lib. 3. cap. 1.*

26. *Formula eliciendi actum spei Theologica.*

Deus meus, quia infinite misericors, & Omnipotens es, firmissimè spero ob meritum D. N. Jesu Christi te mihi daturum beatitudinem æternam, si usque in finem bene cum tuo auxilio operabor & sic operari, te auxiliante propono.

§. III.

Obligatio eliciendi actum charitatis circa Deum.

27. *Quæritur.* Quando præceptum negativum charitatis de non odiendo Deum, & nihil agendo, quod ejus dilectioni, & amicitie repugnet per se, & directè obliget.

Resp. Semper, & pro semper. Nam semper est malum Deum offendere, & ipsum odio habere, ut patet ex terminis.

28. *Quæritur.* Quando præceptum affirmativum charitatis, & diligendi Deum super omnia per se, & directè obliget.

Resp. Primò. Cum quis primò veniens ad usum rationis sufficienter instruitur de mysteriis fidei, ac proponitur Deus ut bonum infinitæ amabilitatis, & præceptum de amando Deum super omnia, ut D. D. communiter. Id exigens infinita ejusdem amabilitas, & excellentia, ac innumera ab ipso in nos collata beneficia.

Secundò in morali periculo vitæ. Nam illud est tempus opportunius; ut fidelis per actum amoris jungat se Deo auctori suo, ne in æternum ab ipso, quem sequi sperat, separetur. Tum quia pro eo tempore tenetur suæ salutis tutò consulere; tutò autem sibi Consulere non potest; quin eliciat actum charitatis Dei super omnia, quo Deum rebus omnibus creatis anteponat, & in Deum se convertat. *Juvenit cit. cap. 1. art. 1. §. 3. conc. 2.*

Tertiò. Frequenter intra annum, ita ut ad prudentem æstimationem homo dñi non sit, quin ad Deum per charitatis actum se convertat. Non enim frustra hoc tanti momenti præceptum à Christo dicitur *primum, & maximum.* Ideoque vel semel in mense, ut mihi est probabile; vel ad minus sexies in anno juxta superius dicta de præceptis fidei, & spei. Videtur enim per se valde rationi conforme, ut infinita amabilitas Dei per actum tantæ excellentiæ super omnia diligatur. Maximè quia ingratum se præbet,